

Wim de Vries speelt voor het laatst

Al bijna zestig jaar zit amateur-organist Wim de Vries (86) uit Sneek achter het klavier. In de dorpskerk in Nijland viert hij zondag zijn tienjarig jubileum bij die kerk en neemt hij tegelijkertijd afscheid.

Nynke Bruinsma

Sneek | „Mijn vader had een harmonium, mijn moeder een piano.” Dat Wim de Vries in 1962 begon met orgelspelen is dus niet zo gek. „Mijn moeder was organist in de gereformeerde kerk in Warten. Toen zij in het ziekenhuis lag, heb ik haar diensten overgenomen. Ik kon voldoende spelen en de mensen in de kerk vonden het prima.”

Tien jaar lang speelde hij ook in de toenmalige gereformeerde kerk in Twijzel. „Toen heb ik ook lessen genomen.” In 1973 verhuisde hij naar Sneek. Daar woont hij nu nog steeds. Meer dan 25 jaar speelde hij in de Zuiderkerk. Daarnaast was hij hulporganist in de Oosterkerk en was hij invaller in de Martinikerk.

Tien jaar geleden, toen hij al geen hoofdorganist meer was in de Zuiderkerk, werd hij gevraagd om in de Nicolaaskerk in Nijland te spelen. „Ik heb het daar bijzonder naar mijn zin gehad. De gemeenteleden zijn aardig en ik heb goed contact met mijn collega-organist Taeko van Popta. Toch denk ik dat ik er nu mee moet stoppen. Ik word ouder en mijn gezondheid is niet meer wat het is geweest. Een trap op naar het orgel wordt ook

lastiger. Daarbij moet mijn collega-organist op mij kunnen rekenen en dat zou niet kunnen als ik nu doorga.”

In zijn carrière als organist heeft De Vries tijdens honderden rouwdiensten gespeeld, vertelt hij. „Dat vond ik dankbaar werk. De muziek werkt troostend voor mensen. Aan de andere kant moet je wel zomaar komen opdraven als je wordt gebeld. Dat wordt ook wel lastiger op latere leeftijd.” Zijn tienjarig jubileum bij de protestantse gemeente in Nijland vond hij een mooi moment om te stoppen. „Ik speel zondag nog één keer en dan gaan we met z'n allen koffiedrinken. Daarna wordt er nog een toespraak gehouden.”

„Ik ben me er wel erg van bewust dat het de laatste keer is dat ik speel tijdens een kerkdienst.” Een speciaal stuk voor die laatste dienst heeft hij niet uitgezocht. „Ik houd me gewoon aan de liturgie.”

Stapelgek

Het voorbereiden op de diensten vond De Vries altijd erg leuk. „Op dinsdag kreeg ik altijd de liturgie. Dan had ik een paar dagen tijd om me voor te bereiden. Dan bedacht ik bijvoorbeeld wat voor koralen ik zou gebruiken. Mooi om te doen vond ik dat.” Ook het spelen op zich heeft hij

Organist Wim de Vries bij het orgel van de Nicolaaskerk in Nijland, waar hij tien jaar heeft gespeeld.

Foto: FD

Als ik de gemeenteleden weer hoorde zingen, dan wist ik dat het allemaal de moeite waard was

altijd met plezier gedaan. „Soms dacht ik op zaterdagavond wel eens: ben ik niet stapelgek dat ik dit elke zondag weer doe? Maar als ik de gemeenteleden dan weer hoorde zingen, dan wist ik dat het allemaal de moeite waard was.”

In alle jaren dat De Vries speelde, is hij zich altijd blijven ontwikkelen. „Ik heb een grote collectie aan muziek liggen thuis. Ik probeerde altijd weer wat nieuwe dingen te doen. Ik heb ook cursussen gevolgd van organist Theo Jellema. Dat is wel iemand

tegen wie ik op kijk.”

Als organist had De Vries altijd regelmatig overleg met predikanten en collega-organisten. „Ik ben niet eenzaam, maar de contacten en de gesprekken over de diensten ga ik wel missen.” De sleutel van de Zuiderkerk heeft hij nog. „Dus ik kan altijd eens naar binnen als ik een keer wil spelen.”

De kerkdienst in de Nicolaaskerk ((Tsjerkegreft 2) in Nijland begint zondag om 9:30 uur

Wonderlijke auto-avonturen in Kroatië

Standplaats

Janneke Huisman

Onze missie in Kroatië bestond vooral uit 'met mensen onderweg zijn'. Soms betekende dat ook letterlijk met mensen onderweg gaan, bijvoorbeeld toen we een tijdje mensen uit het Roma-dorp ophaalden voor de zondagse kerkdienst. Als je dacht dat het *holy business* is, dan geef ik je graag het echte verhaal.

„You are a sexy woman!” riep het kereltje van een jaar of zes tegen me terwijl we onderweg waren naar het dorp waar hij woont. We reden vanuit de kleine Roma-kerk, vijftien kilometer buiten de stad Osijek, naar een van de verderaf gelegen gebieden, waar deze Roma wonen. Een moeder zit met meer dan een handvol kinderen achterin de auto. Zij is een leeftijdgenoot van mij en inmiddels al oma. Twee jonge tienermoeders giebelen als pubers, wat ze eigenlijk ook zijn.

Oma maakt handig dubbel gebruik van elk autoritje en we stoppen bij een kleine supermarkt om wat brood te kopen. We parkeren aan de zijkant en een van de knaapjes gooit zijn half opgegeten appel op het pad, klimt uit het raam en doet een plasje tegen de muur van de winkel.

Oma komt terug, niet alleen met brood, maar ook met snoep dat gelijk op gaat. Met nog meer suikers in het lijf worden de kinderen nog wilder. Iedereen rolt weer min of meer in de auto, de deuren klappen dicht en ik mag weer gaan. Er zijn

meer kinderen dan gordels, dus doen we het maar zonder.

Terwijl ik langzaam optrek, kijk ik angstig in mijn spiegelje naar wat er nog meer mis kan gaan. Een van de jongetjes doet de raampjes open en dicht met het knopje vlak boven het handvat van de deur. Oef! Zit het kinderslot erop?

Het binnenlampje gaat aan en uit, de muziek wordt geprobeerd. Het lukt me om duidelijk te maken dat we het nu maar even zonder muziek doen; er is al meer chaos dan ik op het moment aankan. Ik ben blij dat de GPS verborgen ligt in een laatje, uit het zicht, hopelijk weten ze niet van het bestaan van zo'n ding af.

Autoregels

Het is mooi dat deze mensen mee naar de dienst komen op zondagmorgen. Ze kijken er naar uit, ze luisteren, er is gemeenschapszin en ze krijgen hoop. Maar het is geen wonder dat ik uitgeput ben na zo'n ritje, waarin ik nog niet een tiende kan uitleggen van mijn autoregels, die haaks staan op wat hier gebeurt. Opeens ben ik me ervan bewust dat we zelf ongeschreven regels hebben over ons autogebruik: we roepen niet zomaar alles tegen de bestuurder; we eten zelf amper in de auto, want iedereen heeft er bij ons een hekel aan om de auto te stofzuigen; als we eten vragen we erom en eten we alles op; we rijden niet met meer mensen dan er plekken zijn. En: we gebruiken de autogordels.

Ik dacht verdoemd: „Lieve help, waar ben ik aan begonnen?” Totdat we de laatste bocht maakten en ik de heggag zag waarachter deze

Kinderen uit een Roma-familie in Kroatië, waar Janneke en Jelle Huisman op missie waren.

Foto: Jelle Huisman

Roma hun huisjes hebben. Het zag er zo verloren uit en ook zo bekend. Het zag eruit als de plekken waar Jezus het over heeft in Lucas 14:23, langs de wegen en de akkers buiten de stad. Maar hier wonen de mensen die worden uitgenodigd voor de Bruiloft. En toen vielen alle stukjes op hun plek. In dat stukje perspectief maakt de avontuurlijkste ritjes een eervolle klus.

Het is een paar weken later:

voarin de kerk zingen de kinderen. De jongetjes die een tijd geleden zo'n bende van de auto maakten staan nu voor in de kerk. Ze veranderen, ze worden rustiger. Wat hebben ze hard geoefend! Ze dragen hun nieuwe jassen, zijn trots en vol zelfvertrouwen. Naast hen staat de kribbe. De pop die baby Jezus uitbeeldt laat het gezang rustig over zich heen komen. Maar Jezus, de Echte, de Onzichtbare, is opeens o

zo zichtbaar en tastbaar aanwezig.

Janneke Huisman en haar man Jelle werkten met Roma in Kroatië, waar ze vier jaar hebben gewoond. Onlangs keerden ze met hun gezin terug naar Nederland. Dit is de laatste bijdrage in de rubriek Standplaats, maar meer verhalen van Janneke Huisman zijn te vinden op de weblog: jannekeonderweg.nl